

[Rahbæk Møller]

hvor kompetencen efter 12 års nazisme og 6 års verdenskrig ikke var særlig høj, og til Frankrig, hvor den havde visse rødder. Og nu har smitten altså også bredt sig til det danske Finansministerium. Det er karakteristisk, at denne idé i nyere tid kun er indført enten ved våbenmagt, eller hvor kompetencen er specielt lav.

Hvis man ser på, hvilke lande der klarer sig godt videnskabeligt, hvor skatteyderne får valuta for pengene, er det karakteristisk, at det er lande, hvor man ikke skelner mellem forskning og uddannelse.

Det er de nordamerikanske lande, det er små europæiske lande som Sverige, Schweiz og indtil for nylig Danmark.

Det er der gode grunde til. Sagen er nemlig ikke, at man ikke kan få et godt institut, hvis man afsætter penge til det – det tror jeg såmænd også at man sagtens kan, det viser erfaringen både med de sovjetiske videnskabs- og akademiinstitutter og i Tyskland Max Planck-institutterne – det kan man godt. Men sagen er: Hvad skal vi egentlig bruge forskning til?

Forskning i sig selv betyder, at nogle mennesker skriver artikler, som læses af en meget begrænset kreds af fagfæller. Det er jo i sig selv en ligegyldig aktivitet for resten af os; det får kun betydning under to forudsætninger, for det første hvis der er tale om høj kvalitet, så man hele tiden fører ny viden her til landet, og for det andet hvis denne viden formidles til det resterende samfund.

Der er jo mange måder at formidle på. Man kan bruge blade som *Forskning & Samfund*, som jeg i øvrigt forstår at regeringen planlægger at nedlægge; man kan bruge forskerpakker – hvor også regeringen har problemer med Symbion – men den vigtigste, den helt centrale af alle formidlingskanaler er uddannelsen af kandidater, og det er derfor, at de lande, der gennem alle årene har fastholdt, at forskning og uddannelse hører sammen, klarer sig bedst. Det er ikke de lande, der prøver at lave nogle smukke, store forskningsinstitutioner løsrevet fra universiteterne.

Jeg vil gerne slutte af nu. Der er mange ting at kommentere, men det tillader tiden ikke. Jeg ser, at lampen lyser.

Selvfølgelig vil vi gerne have pengene, 200 mio. kr., til dansk forskning. For min skyld må det også godt gøres på den måde, at man afsætter 2 mia. kr. i en fond og lader afkastet gå til

forskningen, men hvis vi skal støtte det, så skal hele fondskonstruktionen være radikalt anderledes, end den er her. Den skal bygge ikke på sovjetiske traditioner, men på de traditioner, som vi internationalt ved skaber god forskning til gavn for samfundet.

Ernst B. Schmidt (FP):

Så vidt jeg kan høre, er der en del skepsis om dette forslag. Jeg kan sige, at vi er endog meget skeptiske i Fremskridtspartiet. Der bliver godt nok talt om nogle privatiseringspenge, og vi går ind for privatisering. Det gør vi som sagt også med hensyn til forskningen, hvad jeg sagde i mit tidligere indlæg. Dette med, at man næsten vil trylle nogle penge op af ingenting, er jo i realiteten noget mærkeligt noget, for det er en direkte form for tilskud, sådan som man vil gøre det. Det er vi ikke meget interesseret i.

For det første betyder sådan en forskningsfond med 7 medlemmer, at det får en form for monopol på at give tilskud til virksomheder og projekter, som man mener er værdige. Jeg tvivler meget på, at det virkelig kan blive den forskning, som man mener man kan udnytte i det »pulveriserende« og frie erhvervsliv.

Ideen med at præmiere virksomheder og tiltag inden for forskning med fradrag på 125 pct., som jeg også omtalte før, er vi meget mere positivt indstillet over for. Kunne det også blive indarbejdet i dette forslag, så ville vi nok kigge på det på en helt anden måde.

Men som lovforslaget foreligger, kan jeg godt sige, at Fremskridtspartiet ikke kan støtte det.

Jette Pors (CD):

Jeg har fulgt debatten mellem Socialdemokratiet og De Konservative, og jeg har også læst dagens aviser. Jeg er også fra forskellig side blevet gjort opmærksom på, at der er nogle mennesker, der har betænkeligheder i forbindelse med oprettelse af de separate institutter og den separate administration.

Det optager også mig, dette med bekymringen for en slags isolation af universiteterne og lærestalterne. Forskning og uddannelse bør følges ad – det er også CD's opfattelse. Men om problemet er så stort, som det er blevet tegnet i dag, er jeg ikke så sikker på, og jeg vil afvente ministerens svar med stor spænding. Men den problemstilling, der er skitseret i dag, må vi se